

ШЕПОТЪТ ПОД ВРАТАТА

Менотът
под
брадата

Т. ДЖ. КЛУН

Артлайн Студиос
София, 2023

TJ KLUNE
UNDER THE WHISPERING DOOR
Copyright © 2021 by Travis Klune
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение.

Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

ШЕПОТЪТ ПОД ВРАТАТА

2023 Студиото на А

Всички права запазени.

Автор: Т. ДЖ. КЛУН

Превод: © 2022 Десислава Сивилова

Редактор: Ива Анастасова

Коректор: Николай Генов

Корица: Ина Димитрова

Предпечат и печат: Студиото на А

Издател: Студиото на А

България, София 1700

ж.к. „Студентски град“, ул. „Акад. Борис Стефанов“ № 35

тел.: +359 2 411 00 02

artline-store.net

artline@artline-comics.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

ISBN 978-619-193-301-3

На Ерик.

Дано си се събудил на необичайно място.

Бележка от автора

В тази история се разказва за живота и любовта, а също и за загубата и скръбта.

Разглежда се смъртта в различните ѝ форми – тиха, неочаквана и самоубийствена.

Моля, четете отговорно.

Първа глава

Патриша плачеше.

Уолъс Прайс ненавиждаше, когато някой плаче.

Дребни сълзи, едри сълзи, разтърсващи тялото ридания – нямаше значение. Сълзите бяха безсмислени и само отлагаха неизбежното.

– Как разбрахте? – попита тя с мокри бузи, докато посягаше към кутията с носни кърпички на бюрото му. Не забеляза гримасата му. Навярно така беше по-добре.

– Как бих могъл да не разбера? – отвърна той. Скръсти ръце върху дъбовото си писалище, а люлеещият му стол изскърца, докато той се настаняваше за предстоящата, без съмнение, злощастна проява на истерия. През цялото време се стараше да не се мръщи от вонята набелина и препарат за прозорци. Някоя от чистачките явно беше разляла нещо в кабинета му – миришеше силно и натрапчиво. Отбеляза си мислено да пусне записка до всички, за да напомни, че има чувствителен нос и от него не може да се очаква да работи в подобни условия. Чиста варварщина.

Щорите в кабинета му бяха спуснати, за да спират следобедното слънце, а климатикът охлаждаше на пълни обороти и го поддържаше бодър. Преди три години някой предложи да увеличат температурата до двацет и един градуса. Той се изсмя. Топлината поражда леност. Когато на човек му е студено, той не спира да се движи.

Извън кабинета му фирмата работеше като добре смазана машина, усърдно и самостоятелно, без нужда от значителна намеса, точно както предпочиташе Уолъс. Нямаше

да постигне толкова много, ако му се налагаше да съблюдава отблизо работата на всеки служител. Разбира се, държеше ги под зоркото си око и подчинените му знаеха, че трябва да залягат така, сякаш животът им зависи от това. Клиентите им бяха най-важните хора на света. Кажеше ли „Скачай!“, очакваше всички присъстващи да сторят именно това, без да задават излишни въпроси като „Колко високо?“.

Което го върна към Патриша. Машината се беше повредила и макар никоой да не беше безгрешен, на Уолъс му се налагаше да замени дефектната част с нова. Работи твърде усилено, за да си позволи издънки точно сега. Последната година беше най-успешната в историята на фирмата. Тази се очертаваше дори още по-добра. В каквото и състояние да се окаже светът, винаги възникваше нуждата някой да бъде съден.

Патриша си издуха носа.

– Не мислех, че ви е грижа.

Той я зяпна.

– Как така няма да ме е грижа?!

Патриша се усмихна през съззи.

– Не сте точно от този тип.

Той се наежи. Как си позволяваше да твърди подобно нещо, особено пък пред шефа си! Трябваше да му стане ясно още преди десет години, когато я интервюира за позицията на правен асистент, че един ден това ще му излезе през носа. Тя се държа *жизнерадостно*, което Уолъс очакваше да затихне с времето, понеже една адвокатска кантора не беше място за веселост. Колко дълбоко грешеше.

– Разбира се, че...

– Просто напоследък ми е толкова *тежко* – продължи тя, сякаш той изобщо не беше отварял уста. – Стараех се да не се издавам, но трябваше да се досетя, че вие веднага ще забележите.

– Именно – натърти той в опит да насочи разговора в правилната посока. Колкото по-бързо приключе, толкова

по-добре и за двамата. Патриша щеше да го осъзнае също в някакъв момент. – Веднага забелязах. Сега може ли...

– И действително ви е грижа – заяви тя. – Знам, че е така. Разбрах го в мига, когато ми подарихте цветя за рождения ден миналия месец. Беше мило от ваша страна. Макар че нямаше картичка или нещо подобно, знаех какво се опитвате да ми кажете. Цените ме. И аз много ви ценя, господин Прайс.

Нямаше представа за какво, по дяволите, говори. Не ѝ беше подарявал нищичко. Явно е била административната му асистентка. Ще се наложи да си поговори с нея. От цветята нямаше полза. Кому са нужни? Отначало са красиви, но после изсъхват, листата и цветовете им се сбръчват и изгниват, правят такава кочина, че по-добре просто да не ги купуваш и да си я спестиш. С това на ум той взе абсурдно луксозната си писалка „Монблан“ и наградка бележка (*ИДЕЯ ЗА ЗАПИСКА: РАСТЕНИЯТА СА УЖАСНИ И НИКОИ НЕ БИВА ДА ГИ ОТГЛЕЖДА.*) Без да вдига поглед, изрече:

– Не съм искал да...

– Съкратиха Кайл преди два месеца – призна тя и на него му отне по-бързо време, отколкото би си признал, да се сети за кого говори. Кайл беше съпругът ѝ. Уолъс го срещна на фирменото парти. Кайл беше здраво почерпен; очевидно се наслаждаваше на шампанското, което кантората на „Мур, Прайс, Ернандес и Уъртингтън“ беше осигурила след поредната успешна година. Със зачервено лице Кайл удостои компанията с подробна история, която Уолъс не се насили да изслуша, предвид че мъжът, изглежда, смяташе гръмогласието и преувеличението за задължителни елементи от разказването ѝ.

– Съжалявам за това – рече сковано, оставяйки телефона на бюрото. – Но смятам, че трябва да се съсредоточим върху настоящия...

– Трудно му е да си намери работа – продължи Патриша, смачквайки на тонка кърпичката си, преди да посегне за нова. Избърса очите си и гримът ѝ се размаза. – Едва ли

има по-неподходящ момент. Синът ни се жени това лято, очаква се да поемем половината разходи за сватбата. Не знам как ще се справим, но ще намерим начин. Винаги успяваме. Просто гребна спънка.

– Поздравления – каза Уолъс.

Даже не подозираше, че тя има деца. Не беше от хората, които се ровят в личния живот на подчинените си. Децата са разсейващ фактор, към който никога не бе изпитвал симпатии. Ставаха причина родителите им – неговите служители – да молят за отпуски заради представления или болести, като оставяха други да им вършат работата. От „Човешки ресурси“ му казаха, че е неприемливо да изисква от служителите си да не създават семейства („Ама как така ще им казвате просто да си вземат *куче*, господин Прайс!“). Затова се налагаше да се разправя с майки и бащи, които имаха нужда от свободни следобеди, за да слушат как децата им повръщат или крякат песнички за формички и облаци, и прочее глупости.

Патриша отново се изсекна в кърпичката си с продължителен и ужасяващо влажен звук, от който го побиха тръпки.

– А да не забравяме и дъщеря ни. Мислех, че няма планове и накрая ще почне да развъжда порчета, но после фирмата щедро ѝ предостави стипендия и тя най-сетне намери пътя си. Записа се в *бизнес* колеж, представяте ли си? Не е ли чудесно?

Той присви очи срещу нея. Налагаше се да поговори със съдружниците. Нямаше представа, че предлагат стипендии. Даряваха за благотворителност, да, но данъчните облекчения ги компенсираха повече от добре. Не виждаше ползата от това да наливат пари в неленица като бизнес колеж, дори и да носи облекчения. Дъщерята най-вероятно ще поиска да начене някоя щуротия, като да отвори ресторант или да основе фондация.

– Опасявам се, че определенията ни за „чудесно“ не съвпадат.

Тя кимна, но не пролича да го е чула.

– Тази работа е ужасно важна за мен, сега повече от всякога. Хората тук са ми като семейство. Подкрепяме се един друг, не знам как щях да се справя без тях. А вие, вие сте усетили, че нещо не е наред, и ме помолихте да дойда, за да си излея мъката – това значи много за мен, не можете да си представите дори. Не ме е грижа какво разправят другите за вас, господин Прайс. Вие сте добър човек.

Това тък какво означаваше?

– Какво говорят за мен?

Тя пребледня.

– О, нищо лошо. Знаете как е. Основател сте на фирмата. Името ви е на табелката. Малко е... стряскащо.

Уолъс се отпусна. Почувства се по-добре.

– Е, да, предполагам има...

– Така де, вярно е, хората разправят как сте били студент и пресметлив и ако нещо не стане в мига, щом го поискате, повишавате глас до смущаващи децибели, но те не ви познават така, както аз. Аз знам, че е просто фасадата и зад скъпите костюми се крие състрадателна душа.

– Фасадата – повтори, макар да му допадна, че тя се възхищава на чувството му за стил. Костюмите му наистина бяха първокласни. Само най-доброто. Затова част от приветствения пакет към новодошлите във фирмата включваше подробен списък на приемливото облекло. Макар да не изискваше от всички да носят маркови дрехи (все пак се съобразяваше със студентските заеми), ако служител се появеше с нещо, очевидно закупено на разпродажба, го очакваше строга лекция относно нуждата от представителен външен вид.

– Отвън сте кораб, но отвътре сте такава гушичка – продължи тя.

Никой не го беше обиждал така през целия му живот.

– Госпожо Райн...

– Патриша, моля ви. Толкова пъти съм ви казвала да ме наричате Патриша.

Така си беше.

– Госпожо Раян – повтори той твърдо, – макар да оценявам ентузиазма ви, имаме да обсъдим по-важни въпроси.

– Да – побърза да се съгласи тя, – ама разбира се. Знам, че не обичате да ви правят комплименти. Обещавам да не се повтори. Не сме тук да говорим за вас все пак.

Той почувства облекчение.

– Именно.

Устната ѝ потрепери.

– Тук сме да говорим за мен и в какво затруднено положение се намирам напоследък. Затова ме повикахте, след като ме чухте да плача в килера.

Беше си помислил, че прави инвентаризация, а прахолякът е отключил алергия.

– Май е редно да се върнем на...

– Кайл дори не ме докосва – прошенна тя. – От години не съм усещала ласките му. Казвах си, че това е естествено, когато двама души са заедно дълго време, но все си мисля, че трябва да има нещо повече.

Той подскочи.

– Не знам дали това е удачно, особено предвид, че вие...

– *Нали!* – изпуска тя. – Как може да се държи толкова неудачно? Осъзнавам, че работя по седемдесет часа седмично, но няма е прекалено да искам от мъжа си да изпълни съпружеските си задължения? Споменават се в *брачните* ни клетви.

Що за сватба е било това? Сигурно са поканили гостите си в някой тризвезден хотел. Не. По-лошо. В *бюджетен* тризвезден хотел. Потръпна само при мисълта. Не се съмняваше, че е имало и караоке. Доколкото си спомняше Кайл (тоест много бегло), навярно е пял комбинация от *Journey* и *Whitesnake*, докато пийва любимата си долнопробна биричка.

– Но аз нямам нищо против дългото работно време – продължи тя. – То си върви с позицията. Знаех го, когато ме назначихте.

О! Просветление!

– Като споменахме назначение...

– Дъщеря ми си проби носа – съобщи му опечалено Патриша. – Прилича на бик. Малкото ми момиченце иска някой матадор да я погне и да я ръга с какво ли не.

– Мили боже – промърмори Уолъс, прокарвайки ръка през лицето си. Нямаше време за това. След половин час му предстоеше среща, за която трябваше да се подготви.

– Нали! – възкликна Патриша. – Кайл каза, че било част от порастването. Трябвало да я оставим да разперу криле и да допуска грешки. Не знаех, че това означава да си надене проклета халка на носа! А за сина ми по-добре изобщо да не отварям дума.

– Да – съгласи се Уолъс. – По-добре недейте.

– Той иска да поръчае храна от „Епълбис“ за сватбата! От „Епълбис“.

Уолъс зяпна от ужас. Не беше предполагал, че кошмарните сватбени идеи се предават по наследство.

Патриша закъма разгневно.

– Все едно бихме могли да си го позволим. Парите не растат по дърветата! Дадохме всичко от себе си да развием у децата добра финансова култура, но когато си млад, невинаги имаш ясна представа за нещата. И понеже бъдещата му жена е бременна, той разчита на нас за помощ. – Тя въздъхна драматично. – Успявам да стана сутрин само защото знам, че предстои да гойда тук и... да избягам от всичко.

Той усети странно присвиване в гърдите. Потри мястото. Най-вероятно киселини в стомаха. Да беше пропуснал пикантния сос на обяд.

– Радвам се, че тук намирате спасение от живота си, но не ви повиках за това.

Тя подсмръкна.

– О? – Усмихна се отново. Този път по-широко. – Тогава защо, господин Прайс?

– Уволнена сте.

Тя премигна.

Той зачака. Несъмнено сега най-сетне ще го проумее и ще му позволи да се върне към работата си.

Жената се озърна с обърквана усмивка.

– Това да не е едно от онези предавания? – Тя се засмя, признак на някогашната ѝ жизнерадост, която той смяташе за отдавна изкоренена. – Снимате ли ме? Сега някой ще изскочи и ще викне „Изненада!“, така ли? Как се казва това предаване? „Уволнен, но не съвсем“?

– Силно се съмнявам – отвърна Уолъс. – Не съм давал разрешение да ме снимат. – Той сведе поглед към чантата в скута ѝ. – Нито да ме записват.

Усмивката ѝ леко поувегна.

– Тогава не разбирам. Какво искате да кажете?

– Не знам как да ви го кажа по-ясно, госпожо Раян. От днес вече не сте служител на „Мур, Прайс, Ернандес и Уъртингтън“. Когато излезете от кабинета ми, охраната ще ви заведе да си съберете нещата, а после ще ви придружи до изхода на сградата. От „Човешки ресурси“ скоро ще се свържат с вас във връзка с разни документи, в случай че се наложи да поискате... как се наричаше? – Той прелести книгата на бюрото си. – А, да. Обезщетение за безработни. Защото даже като безработна, изглежда, пак може да смучете от правителството под формата на моите данъци. – Той поклати глава. – Така че донякъде аз пак ще продължа да ви плащам. Само че не толкова много. И не за да работите тук. Защото вече не работите.

Тя престана да се усмихва.

– Аз... *какво?*

– Уволнена сте – повтори той бавно. Не проумяваше кое ѝ е толкова трудно да разбере.

– Защо? – попита тя.

Да си дойдем на думата. Отговорът на въпроса „Защо?“ беше специалитетът на Уолъс. Само фактите.

– Заради експертното заключение по случая „Корта-ро“. Подали сте го два часа след крайния срок. Единстве-

ната причина да го приемат, е, че съдия Смит ми дължеше услуга, и дори *това* за малко да не свърши работа. Наложих се да му напомня, че съм го виждал с бившата му дъщеря-ледачка и настояща любовница в... Няма значение. Заради вас фирмата за малко да изгуби хиляди долари, без дори да споменавам щетите, които щеше да понесе клиентът ни. Подобни грешки са недопустими. Благодаря ви за годините отгадена служба на „Мур, Прайс, Ернандес и Уъртингтън“, но се боя, че услугите ви вече не са необходими.

Тя рязко се изправи и столът ѝ остърга масивното дърво на пода.

– Не съм го подала със закъснение.

– Напротив – заяви безизразно Уолъс. – Имам часа на входяране в службата, ако желаете, ще ви го покажа. – Той почука с пръсти по панката на бюрото си.

Тя присви очи. Поне вече не плачеше. А Уолъс можеше да понесе гнева. В първия ден в Юридическия колеж му казаха, че макар и да са необходими за едно функциониращо общество, адвокатите винаги ще си останат обект на гневни изблици.

– *Даже* да съм го подала със закъснение, никога по-рано не ми се е случвало. Било е един-единствен път.

– И бъдете спокойна, никога няма да се повтори – увери я Уолъс. – Защото вече не работите тук.

– Но... но *съпругът ми*. И *синът ми*. И *дъщеря ми!*

– Да – кимна Уолъс. – Радвам се, че повдигнахте въпроса. Очевидно, ако дъщеря ви е получавала стипендия от нас, сега я прекратяваме. – Той натисна едно от копчетата на телефона върху бюрото си. – Шърли? Би ли предала на „Човешки ресурси“, че дъщерята на госпожа Раян вече не получава стипендия от фирмата? Не съм сигурен в какво се изразява тя, но несъмнено трябва да попълнят някакъв формуляр, който да подпиша. Погрижи се незабавно.

Гласът на секретарката му изпука по говорителя.

– Да, господин Прайс.

Той вдигна глава към бившата си правна асистентка.

– Ето. Видяхте ли? Погрижих се за всичко. Преди да излезете, ще ви помоля да не забравяте, че сме професионалисти. Няма нужда от крясъци, хвърляне на предмети и отправяне на заплахи, които несъмнено ще бъдат сметнати за престъпление. И по възможност се постарайте, като си разчиствате бюрото, да не отнесете нещо, което е собственост на фирмата. Заместничката ви ще започне в понеделник и не ми се мисли как би се почувствала, ако ѝ липсва телбодът или туксото. Каквито дреболийки сте насъбрали, са си ваши, разбира се. – Той вдигна от бюрото антистрес топката с фирменото лого. – Чудесни са, не мислите ли? Ако не ме лъже паметта, получихте една такава, за да отпразнувате седем години във фирмата. Имате позволение ми да си я приберете. Ще ви влезе в употреба, струва ми се.

– Говорите сериозно – прошепна тя.

– Като самата смърт – потвърди той. – Сега, ако ме извините, нужно е да...

– Вие... вие... *чудовище* такава! – кресна тя. – Настоявам за извинение!

Разбира се, че настоява.

– Едно извинение предполага, че съм направил нещо нередно. Не съм. Всъщност вие би трябвало да се извините на мен.

Отвеният ѝ писък не съдържаше извинение.

Уолс запази хладнокръвие, докато натискаше отново бутона на телефона си.

– Шърли? Охраната пристигна ли?

– Да, господин Прайс.

– Чудесно. Да влезе, преди нещо да е полетяло към главата ми.

Уолс Прайс видя Патриша Райн за последно, докато едър мъж на име Джералдо я извличаше навън, а тя риташе и крещеше, пренебрегвайки предупреждението за престъпния характер на заплахите. Уолс неволно се впечатли от настоятелното желание на госпожа Райн да навре в гър-

лото му нещо, което наричаше „нажежен ръжен“, докато то – по нейни думи – понижише чак слабините му и преизвикаше неописуема болка.

– Ще си стъпите на краката! – подвикна той от прага на кабинета си, понеже знаеше, че целият етаж го слуша. Искаше недвусмислено да разберат колко го е грижа. – Затвори ли се врата, отвори се прозорец и тъй нататък.

Вратите на асансьора се затръшнаха и тирагата ѝ секна.

– О – отбеляза Уолъс, – така е по-добре. Всички на работа. Само защото е петък, не значи да се отпускате.

Всички незабавно се размърдаха.

Идеално. Машината отново функционираше безупречно.

Той се върна в кабинета и затвори вратата зад себе си.

Този следобед се сети за Патриша само още веднъж, когато получи имейл от началничката на „Човешки ресурси“, в който тя обещава да се погрижи за стипендията. Пак усети онова присвиване в гърдите, но нищо. Щеше да се отбие за шишенце таблетки против киселини на път за вкъщи. Изобщо не си спомни втори път за това, нито за Патриша Райн. Само напред, каза си, докато местеше имейла в папка, озаглавена „Оплаквания на служителите“.

Само напред.

Почувства се по-добре. Поне вече беше тихо.

Новата му асистентка ще започне работа следващата седмица и той ще се постарее да ѝ втълпи, че грешките са недопустими. По-добре да всееш страх отрано, за да не се занимаваш с некадърници след време.

*

Така и не му се удаде възможност.
Два дни по-късно Уолъс Прайс умря.